

A tornácon időztek, amikor a nő először hozta szóba a dolgot. Az idő enyhült, már kiülhettek reggelizni, bár a nő pokrócot vetett a vállára. A férfi elgondolkozott, honnan van náluk ez a pokróc. És ugyan mióta. Megtörölggett egy tojást, a nőnek nyújtotta. A másik szerette a lágytojást. Pici pohárba helyezte, megtörte a héját, a kis lyukon keresztül kikanalazta a folyékony sárgát. Nem gyakran ettek ilyesmit, de a nő mindig örült, ha a férfi tojást főzött. Az egyik kenyér szeletére az arcát mintázta a pirítós izzó hőszála. A nő elmosolyodott, és szinte áttetsző gerezdekre szeletelt egy piros retket. A pirítósért nyúlt, lassú mozdulatokkal vaját kent az arcra, és ekkor mondta ki először.

Vágjuk ki azt a fát.

A férfi előrehajolt, hogy jobban rálásson a kertre.

Melyiket?

Azt, mutatta a nő.

A férfi meglepődött. A nő szeszélyesen törődött a kerttel. Olykor órákon át sétált a növények között, vagy csak álldogált, néha gyomlált a virágágyásban, megmetszette a két kicsi szilvafát, aranyágot, orgonát vágott. Máskor füvet nyírt. Tudott a fűnyíróval bánni. A kert mégis a férfinak tartozott, jóllehet nem úgy, mint valami kiváltság, és nem is úgy, mint holmi kötelesség nyúge. Nem bánta, hogy így van, örült, ha a nő a kertet választotta olvasás vagy valami egyéb foglalatosság helyett, de soha nem kérte, hogy tegyen

benne ezt vagy azt. Soha nem kérte, hogy segítsen neki, a nő pedig nem ajánlkozott.

Néhány nap múlva a nő szeretkezés közben mondta újra. A férfi érezte, hogy mindjárt jó lesz neki, ismerte a teste reakcióit. A nő dereka megfeszül, és úgy emelkedik, mintha el akarná hagyni az ágy matracát, a férfi testét, az őt körülvevő világot. A nő abbahagyta a szeretkezést, belekapaszkodott a férfi arcába.

Vágjuk ki azt a fát.

Aztán újraringta a mozdulatait, s mintha mi sem történt volna, befejezte. A férfi hallgatta a lélegzését, jó volt figyelni, hogyan alszik el.

Reggel, mielőtt elment volna, mert most ő indult hamarabb a városba, odasétált a fához, többször körbejárta. Nem értette, miért kellene kivágni. Bogarak futkároztak a kérgek vájataiban, a friss lombozat zöldje lágyan hullámozott, és ennek hangja volt. Fent is van tenger. Milyen régóta harangoztak. Visszament a tornáchoz, azt figyelte, a fa miféle kilátást takar, hogy talán ez zavarja a nőt. Ha kivágja, a tekintetük vajon miféle látványokkal nyer többet. Csakhogy a fa más fákat is takart, éppenséggel hasonlóakat, és azokat is ki kellett volna vágni, hogy pillantásuk számba vehesse a vidék panorámáját, hogy lássák a szomszédos kertek hasonló, ferde törzsű fáit, az égettövörös falú, szomszédos házak hézagos sorát, a templomtorony egykor ezüstös, ám mára rozsdafoltokkal tarkított kupoláját vagy a bejárat boltíves kapuját, ami fölött úgy pergett a vakolat, mintha az idő vedlené a bőrét.

Miért kell elpusztítani ezt a fát?

Emelt a homlokán, hunyorgott. A hegyek olyan távol voltak, hogy a kékségük csak a legtisztább időkben derengett az ég alá. Most sem látta őket. Észrevette, hogy a nő

mindvégig a kertre néző konyhaablakból figyelte őt. Igyekezett könnyedén inteni, indulnia kellett. A nő visszaintett, elmosolyodott.

A nő néhány nap múlva ajándékot hozott. Az apró dobozban egy ezüstóra volt, nem járt. A férfi meghatódott. Olykor vettek ajándékot egymásnak, de ez meglepte.

Egyszer járni fog, mondta a nő. Most pihennek a mutatók. De elindulnak, nemsokára elindulnak, és ahogy ezt kimondta, ráharapott az alsó ajkára.

Hogy köszönjem meg?, kérdezte a férfi.

Vágjuk ki azt a fát, mondta a nő. A férfi megölelte, és milyen jó volt, hogy a másik melle a mellkasához ért. Egyszerre lélegeztek, talán még a szívük is egyszerre dobogott.

Vágjuk ki azt a fát, suttogta a nő a férfi nyakába.

De miért?

Nem tudom, mondta a nő.

De hát ez..., a férfi zavarba jött.

Vágjuk ki azt a fát, a nő fölnézett. Az égen repülő szállt, lassan úszó fémtestén meg-megcsillant a fény.

A férfi megvárta az estét, aztán kint maradt éjszakára is. Az égbolt magára rakosgatta a csillagok apró, pislogó ékszereit, ő a fát bámulta. A növény alakja nem olvadt bele teljesen a sötétségbe, és ő elbizonytalanodott, talán csak az emlékei egészítik ki azt, amit éppen most, a mind sűrűsödő éj mélyében mégis látni vél, a lombozat formáját, a föld felé hajló ágak nyújtózkodását, vagy azt a halvány csavardást, amellyel a törzs jobbra dől kissé, mintha azon az oldalon fájna neki. Lassan elmúlt éjfél. A férfi bort ivott, lassan kortyolgatott, ez most nagyon jó bor volt, kiváló évjárat lehetett. Hallotta, hogy óvatosan nyikorog a falépcső, a nő már ott állt mögötte, nem szólt. A férfi töltött neki is, a nő a pongyolájában olyan volt, mint valami fehér lobogás.

Egészségedre.

Nem tudtam aludni, mondta a nő, és kortyolt.

Mire gondoltál?, kérdezte a férfi.

Vágjuk ki azt a fát.

A férfi napok óta azon tűnődött, hogy miért éppen azt a fát kellene elpusztítani. Alig leplezett szenvedéllyel kezdte figyelni a többi fát és bokrot, mérlegelte a helyzetüket, megvizsgálta az állapotukat, mígnem arra jutott, hogy alkudozik magával, hogy könyörög, válasszanak egy másikat, egy másik fát vagy bokrot, vagy telepítsenek át néhány élő virágot, még az utat is újratervezhetnék, a kerti padot odébb lehetne állítani, mondjuk, a szemközti sövény mellé. Lehetne változtatni. Miért ne lehetne?! És akkor az a fa, ez a fa, mert akkor már a törzsét simogatta, megmenekülne. Piros kabátos bogarak szaladtak át az ujjain, bodobácsok. És megértette, hogy ezek bűnös alkudozások. De az is bűn lenne, ha engedne a kérésnek, és kivágnák a fát. Elmondta a nőnek, aki nézte magát a falı tükörben, aztán kisétált a kertbe, megsimogatta a fa törzsét. Visszasétált.

Igen. Azt szeretném, ha kivágnánk, mondta.

Végül a férfi azt mondta, jól van, rendben, de akkor a nőnek kell megtennie. Kihozta a garázsból a motoros fűrész, és a tornác elé, a kert felé kanyarodó gyalogút kavicságyására helyezte. A közeli bokorról rigó röppent el, remegett az ág. A nő ült a reggeli maradékaı fölött, a késsel játszott, dúdolt. A férfi azt bámulta, hogy nem fésülködött, ahogy egyébként ilyenkorra már szokott, és ez jó volt.

Tudom, hogy jól bánsz vele, mutatott a fűrészre a férfi

Igen, tudok vele bánni, mondta a nő.

Azt szeretném, ha te vágnád ki, mondta a férfi, míg nem vagyok itthon. A többit majd intézem én. Neked csak ki kell vágni.

A nő rázta a fejét.

Nem, szólt, én arra kérlek, te vágd ki, és dúdolt tovább, és a vajazó kés nyelével ütögette az asztal szélét.

Amikor a férfi délután visszajött, nem vette észre nyomban, mi történt. Belépett a házba, a nő nevét mondta, többször, mind hangosabban. Fölsietett az emeletre, furcsán nyikorgott a falépcső, az ágy vetetlen volt. Lejött a konyhába, gondosan el volt mosogatva, a vajazó késre esett a pillantása. Eszébe jutottak a nő reggeli mozdulatai, ahogy az asztal széléhez ütögeti a nyelet.

Kijött a tornácra, két kézzel kapaszkodott a korlátba.

Állt vele szemben az a fa.

Nagyokat lódult a szél, a megnyúlt test mégsem lengett. Mint valami fehér fölkiáltó jel.

Hogyan bírta el éppen az a vékony ág?

A kerti szék oldalra dőlve hevert a fűben. A két papucs gondosan egymás mellé helyezve.

Aztán a férfi azt is észrevette, és ettől egészen megrendült, hogy a nő, mielőtt megtette volna, visszavitte a garázsba a fűrészt. Sokáig ült a tornáclépcsőn, cigarettázott, majd visszament a lakásba, hogy megnézze, jár-e az óra.